

Nieuwsbrief PFR Updates

Nummer 4, 2026

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Parket bij de Hoge Raad, ECLI:NL:PHR:2026:171](#) 13-02-2026

Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2026:367](#) 17-02-2026

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2026:678](#) 05-02-2026

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2025:2863](#) 24-12-2025

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2025:2861](#) 04-11-2025

Rechtbank

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2026:484](#) 09-01-2026

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2026:2163](#) 07-01-2026

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2025:8933](#) 31-12-2025

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2025:15918](#) 19-12-2025

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2025:10849](#) 24-11-2025

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:15649](#) 27-10-2025

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2025:10905](#) 25-03-2025

RECHTSPRAAK

Toewijzing ondertoezichtstelling. Contactverlies moeder met kinderen. Er moet laagdrempelige hulp komen voor de kinderen, waarbij ze niet het idee hebben dat het om gedwongen hulpverlening gaat.

Feiten en omstandigheden

De vader en de moeder zijn belast met het gezag over de twee minderjarigen. De minderjarigen wonen bij hun vader. De Raad voor de Kinderbescherming (de Raad) verzoekt de minderjarigen onder toezicht te stellen voor de duur van negen maanden. Sinds februari 2025 is er een contactbreuk ontstaan tussen de kinderen en hun moeder; er is sindsdien geen enkel contact meer geweest. Tijdens het laatste contactmoment in februari 2025 heeft de moeder een brief voorgelezen aan de kinderen waarin zij aangeeft dat ze geen contact meer met hen kan hebben. De Raad stelt dat de kinderen worstelen met hun gevoelens en het gemis van moeder. Zij willen liever niet praten over de situatie en eventueel contactherstel met moeder. De moeder lijkt zich niet bewust van de schadelijke gevolgen die haar besluit om het contact volledig te verbreken en dit zonder hulpverlening voort te zetten heeft voor de ontwikkeling van de kinderen. Zij staat nog steeds achter deze keuze. Hoewel ze aangeeft de kinderen te missen en co-ouderschap te willen, wenst ze dit zonder inmenging van de vader. Hoewel de kinderen zelf niet openstaan voor persoonlijke hulpverlening, is dit wel nodig. Hulpverlening kan echter niet gestart worden zonder toestemming van de moeder, die deze weigert te geven.

Door en namens de moeder is naar voren gebracht dat zij niet instemt met het verzoek van de Raad. De kinderen hebben meerdere keren aangegeven dat ze verder willen met hun leven zonder hulpverlening, en de moeder steunt dit. De moeder heeft het contact in februari verbroken omdat zij van mening is dat contact met beide ouders, gezien de jarenlange strijd tussen hen die nog voortduurt, schadelijker is voor de ontwikkeling van de kinderen dan helemaal geen contact. Zij wenst alleen toestemming te geven voor vrijwillige hulpverlening.

Door en namens de vader is aangegeven dat hij achter het verzoek van de Raad staat. De vader wil graag dat de situatie verandert en hoopt dat het contact tussen de moeder en de kinderen

weer wordt opgebouwd. Naar mening van de gecertificeerde instelling is een ondertoezichtstelling noodzakelijk. Als deze wordt uitgesproken, zal het gezin op de monitoringslijst van het Provinciaal Instroomteam (PIT) worden geplaatst.

Beoordeling en motivering

De kinderrechter is van oordeel dat aan de voorwaarden voor een ondertoezichtstelling is voldaan. De kinderen hebben veel moeite met het verlies van hun moeder, vooral door de plotselinge en abrupte beëindiging van het contact. Zij hebben een manier gevonden om hiermee om te gaan, namelijk door er helemaal niet over te praten. Tijdens het gesprek met de kinderrechter hebben ze verteld dat het nu aan de ene kant rustig is zonder contact, maar dat ze aan de andere kant graag een vorm van contact willen met hun moeder. Hoewel de kinderen zelf geen persoonlijke hulp willen, is dat wel nodig. De kinderrechter vindt dat er laagdrempelige hulp moet komen, waarbij ze niet het idee hebben dat het echte (gedwongen) hulpverlening is. Ook contactherstel tussen de ouders is belangrijk.

Conclusie

De kinderen worden onder toezicht gesteld.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 09-01-2026

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2026:484

Zaaknummer: C/02/442310 / JE RK 25-2092

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Trajectmachtiging tot uithuisplaatsing in een gesloten accommodatie voor jeugdhulp en aansluitend of in de plaats daarvan in een accommodatie van een jeugdhulpaanbieder.

Feiten en omstandigheden

De ouders zijn belast met het gezag over de minderjarige. De minderjarige is op 5 mei 2025 voor de duur van een jaar onder toezicht gesteld. De kinderrechter heeft op verzoek van de Raad voor de Kinderbescherming (de Raad) een machtiging verleend de minderjarige gedurende dag en nacht uit huis te plaatsen in een accommodatie van een jeugdhulpaanbieder tot 6 november 2025, onder aanhouding van het resterende deel van het verzoek. De Raad verzoekt het resterende deel van het verzoek toe te wijzen.

De gecertificeerde instelling (GI) verzoekt een machtiging te verlenen om de minderjarige uit huis te plaatsen in een gesloten accommodatie voor jeugdhulp voor de duur van twaalf maanden. Bij de mondelinge behandeling van dit verzoek heeft de GI het verzoek gewijzigd, in die zin dat wordt verzocht een machtiging te verlenen voor de duur van de ondertoezichtstelling, te weten tot 6 mei 2026. De GI heeft naar voren gebracht dat de zorgen over de minderjarige stevig en complex zijn. In een open setting lukt het niet de minderjarige te begrenzen en zijn er ernstige risico's. De GI wil toewerken naar een open plek maar momenteel zijn er geen geschikte plekken waar de minderjarige terecht kan. De Raad sluit zich aan bij de visie van de GI.

De minderjarige heeft behoefte aan rust. Zij heeft tijdens een time-out op een andere woongroep laten zien dat zij prima in staat is om in een open setting te verblijven.

Beoordeling en motivering

De kinderrechter is van oordeel dat de gronden voor een gesloten plaatsing op dit moment aanwezig zijn. Er zijn grote zorgen over de veiligheid van de minderjarige en zij is soms dagenlang ongeoorloofd afwezig. Op dit moment is het nog onduidelijk wanneer er een plek is om de minderjarige gesloten te plaatsen. Die plek kan volgens de GI pas worden aangevraagd nadat de machtiging is afgegeven. Omdat de minderjarige bij een time-out op de woongroep

heeft laten zien dat zij op de juiste open woongroep geen wegliepgedrag vertoont, moet deze route niet worden afgesneden met het afgeven van een gesloten machtiging. Een plek op een open groep, mits passend bij haar persoon en zorgbehoeften, is minder ingrijpend en verdient om die reden juist de voorkeur. De kinderrechter vindt een 'trajectmachtiging' daarom het meest in haar belang.

Conclusie

De kinderrechter verleent een trajectmachtiging om minderjarige te doen opnemen en te doen verblijven in een gesloten accommodatie voor jeugdhulp zoals bedoeld in artikel 6.1.2 lid 1 Jeugdwet, en machtigt de GI aansluitend of in de plaats daarvan om de minderjarige gedurende dag en nacht uit huis te plaatsen in een accommodatie van een jeugdhulpaanbieder.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 24-11-2025

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2025:10849

Zaaknummer: C/13/767338 / JE RK 25-235 en C/13/778962 / JE RK 25-843

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoeker wil kind uit Marokko naar Nederland over kunnen brengen. De kafala wordt hier echter niet erkend. Verzoeker heeft het kind hier vervolgens willen erkennen maar dat is geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand. De rechtbank wijst het verzoek af.

Feiten en omstandigheden

De minderjarige is in Marokko geboren. Op de geboorteakte is zijn, ongehuwde, biologische moeder vermeld en Naam 1 als vader. Een rechtbank in Marokko heeft de kafala (de taken van opvoeding en verzorging van de minderjarige) toegekend aan verzoeker en zijn echtgenote en heeft verzoeker benoemd tot voogd over de minderjarige. De Nederlandse Centrale Autoriteit heeft aan het ministerie van Justitie in Marokko meegedeeld dat niet aan alle voorwaarden is voldaan om toestemming te geven tot plaatsing van de minderjarige bij verzoeker en zijn echtgenote in Nederland. Daarna heeft verzoeker de ambtenaar van de burgerlijke stand (de ambtenaar) verzocht om een akte van erkenning door verzoeker van de minderjarige op te maken. De ambtenaar heeft geweigerd hieraan medewerking te verlenen. Verzoeker verzoekt de rechtbank onder meer om de ambtenaar te gelasten mee te werken aan het opmaken van een akte van erkenning ten behoeve van de minderjarige.

Beoordeling en motivering

Rechtsmacht en toepasselijk recht

De Nederlandse rechter heeft rechtsmacht op grond van artikel 3 Rv. Nu het verzoek ertoe strekt de ambtenaar te gelasten medewerking te verlenen aan het opmaken van een Nederlandse akte van erkenning, is Nederlands recht van toepassing op dit verzoek.

Inhoudelijke beoordeling

Uit artikel 1:18c lid 2 BW volgt dat de ambtenaar weigert tot het opmaken van de akte over te gaan, indien hij van oordeel is dat de Nederlandse openbare orde zich hiertegen verzet.

De rechtbank maakt uit het standpunt van de ambtenaar op dat hij stelt dat, nu de

kafalaprocedure niet goed is nageleefd en verzoeker en zijn echtgenote daardoor niet in Nederland voor de minderjarige kunnen zorgen, verzoeker hem wil erkennen. Er is dan ook sprake van strijd met de openbare orde, omdat verzoeker de bevoegdheid tot erkenning gebruikt voor een ander doel dan waarvoor zij is verleend.

Op grond van artikel 3:13 BW kan degene aan wie een bevoegdheid toekomt, haar niet inroepen voor zover hij haar misbruikt. Een bevoegdheid kan onder meer worden misbruikt door haar uit te oefenen met een ander doel dan waarvoor zij is verleend. Op grond van artikel 3:15 BW is dit artikel ook van toepassing op de erkenning.

Uit de stukken blijkt dat de biologische moeder afstand heeft gedaan van de minderjarige, waarna hij is aangemerkt als een 'verlaten kind'. De rechtbank begrijpt dat verlaten kinderen die niet meer door hun ouders kunnen worden opgevoed, in Marokko kunnen worden overgedragen aan een of meerdere andere personen aan wie de kafala wordt toegekend. Kafalaverzorgers krijgen daarbij zowel de verantwoordelijkheid voor de verzorging en bescherming van het kind als de voogdij over het kind. Overeenkomstig het recht van Marokko is aan verzoeker en zijn echtgenote de verzorging en opvoeding en, aan verzoeker, de voogdij van de minderjarige toegekend. De rechtbank stelt vervolgens vast dat verzoeker en zijn echtgenote gekozen hebben voor de kafala en daarmee voor het verkrijgen van de voogdij over een Marokkaans kind. Verzoeker heeft meegedeeld uitdrukkelijk niet te hebben gekozen voor adoptie, waarbij een afstammingsrelatie ontstaat, omdat dit in strijd is met islamitisch recht. Daarmee maakt hij zijn stelling dat hij met de beoogde erkenning graag een familierechtelijke betrekking met de minderjarige tot stand wil brengen, ongeloofwaardig. Nadien is gebleken dat de Marokkaanse kafalaprocedure door de Nederlandse Centrale Autoriteit niet werd erkend, omdat de Centrale Autoriteit gebreken heeft geconstateerd in de Marokkaanse procedure. Het gevolg hiervan was dat de minderjarige niet in het kader van de kafala naar Nederland kon komen om hier bij verzoeker en zijn echtgenote te gaan wonen. De rechtbank stelt dan ook vast dat verzoeker probeert dit probleem op te lossen door hem in Nederland te erkennen. Omdat er door de erkenning een familierechtelijke band tussen hem en de minderjarige zou ontstaan, zou hij alsnog in Nederland samen met verzoeker en zijn echtgenote een gezin kunnen vormen. De rechtbank is van oordeel dat verzoeker daarmee zijn bevoegdheid tot erkenning uit wil oefenen met een ander doel dan waarvoor de bevoegdheid tot erkenning is verleend. Een erkenning is er specifiek op gericht om een familierechtelijke band te laten ontstaan tussen de erkenner en het kind. Verzoeker wil de erkenning echter alleen inzetten om ook in Nederland uitvoering te kunnen geven aan de kafala en de voogdij over de minderjarige ook in Nederland uit te kunnen oefenen, nu hij daarvoor geen toestemming heeft verkregen van de Nederlandse Centrale Autoriteit. De stelling dat verzoeker een apart verzoek bij de IND heeft ingediend maakt het oordeel niet anders. Dit

verzoek afgifte machtiging voorlopig verblijf is pas ingediend op 7 juni 2024 en lijkt te zijn ingegeven door de weigering van de ambtenaar om zijn medewerking te verlenen aan het opmaken van de beoogde akte van erkenning. Gelet hierop is de rechtbank, met de ambtenaar, van oordeel dat er sprake is van een erkenning die in strijd is met de Nederlandse openbare orde.

De rechtbank overweegt verder dat op grond van artikel 3 van het Verdrag inzake de rechten van het kind, New York, 20 november 1989, de belangen van het kind de eerste overweging vormen bij alle maatregelen die deze kinderen betreffen. Nederland heeft zich in dit kader ook verbonden een kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van onder andere wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk zijn voor het kind en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen.

De rechtbank moet dan ook onderzoeken of er in dit kader, gelet op de belangen van de minderjarige, reden is om, ondanks de strijd met de Nederlandse openbare orde, alsnog een zodanige beslissing te nemen dat verzoeker en zijn echtgenote hem in Nederland kunnen gaan verzorgen en opvoeden.

De rechtbank is van oordeel dat dit niet het geval is. Bij de kafalaprocedure in Marokko is er, bewust of onbewust, geen rekening mee gehouden dat verzoeker en zijn echtgenote in Nederland woonden en dat het hun doel was om de minderjarige naar Nederland te laten komen om hem hier te kunnen verzorgen en opvoeden. Dit heeft ertoe geleid dat voordat de Marokkaanse rechter een beslissing over de kafala nam, geen toestemming aan de Nederlandse Centrale Autoriteit is verzocht voor plaatsing van de minderjarige in Nederland bij verzoeker en zijn echtgenote. Toen deze toestemming op een later moment alsnog is verzocht, heeft de Centrale Autoriteit dit geweigerd. De weigering zag niet alleen op het feit dat vooraf geen toestemming is verzocht. De rechtbank stelt vast dat de Nederlandse Centrale Autoriteit geen gegevens heeft ontvangen waaruit blijkt waarom de minderjarige niet in Marokko door eigen familieleden of door anderen in zijn geboorteland kan worden verzorgd en opgevoed. Tevens is geen informatie verstrekt waarom de zwager van verzoeker, die de minderjarige vanaf het begin heeft verzorgd en opgevoed, dat niet langer kan doen. Ook ontbreekt informatie over het welzijn en speciale behoeften van de minderjarige en daarbij informatie waarom verzoeker en zijn echtgenote het beste kunnen tegemoetkomen aan deze behoeften. Ten slotte stelt de Centrale Autoriteit vast dat verzoeker en zijn echtgenote de kafalaprocedure zelf zijn gestart en niet de jeugdzorgautoriteiten in Marokko terwijl het gaat om een kinderbeschermingsmaatregel. De rechtbank is van oordeel dat in deze procedure nog steeds dezelfde informatie ontbreekt die nodig is om te kunnen beoordelen of het in het belang van de minderjarige is dat hij in Nederland door verzoeker en zijn echtgenote wordt

verzorgd en opgevoed. Dat de zwager van verzoeker inmiddels in Spanje woont met zijn gezin zodat de minderjarige daar niet langer kon verblijven, zoals verzoeker heeft meegedeeld, maakt dit niet anders. Dit geldt eveneens voor de mededeling van verzoeker dat een Marokkaanse advocaat heeft gezegd dat hij geen mogelijkheden ziet voor heropening van de eerdere procedure in Marokko dan wel de start van een nieuwe procedure daar. Marokko is net als Nederland aangesloten bij eerdergenoemd verdrag. De rechtbank is dan ook van oordeel dat in Marokko met de autoriteiten aldaar naar een oplossing moet worden gezocht. Temeer omdat in Marokko ook zicht kan worden gekregen op de belangen van de minderjarige.

Conclusie

De rechtbank wijst het verzoek af.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 25-03-2025

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2025:10905

Zaaknummer: C/13/751267 / FA RK 24-3457

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Partneralimentatie. Verdien capaciteit. Kan van de alimentatiegerechtigde, wiens verblijfsvergunning is ingetrokken, worden verwacht dat zij inkomsten uit arbeid verwerft, zo niet in Nederland dan in Marokko?

Feiten en omstandigheden

De rechtbank heeft de echtscheiding tussen partijen uitgesproken en het verzoek van de vrouw om partneralimentatie afgewezen. Het hof heeft de vrouw niet-ontvankelijk verklaard in haar hoger beroep tegen de uitgesproken echtscheiding en de beschikking van de rechtbank voor het overige bekrachtigd. De vrouw is in cassatie gekomen.

Bespreking van het cassatiemiddel

Het hof heeft zijn oordeel dat de vrouw geacht wordt in haar eigen levensonderhoud te kunnen voorzien, zodat zij geen recht op partneralimentatie heeft, als volgt gemotiveerd. Op grond van artikel 3 lid 1 van het Haags Alimentatieprotocol worden onderhoudsverplichtingen beheerst door het recht van de staat waar de onderhoudsgerechtigde zijn gewone verblijfplaats heeft. Artikel 3 lid 2 van dit protocol bepaalt dat, in geval van een verandering van de gewone verblijfplaats van de onderhoudsgerechtigde het recht van de staat van de nieuwe gewone verblijfplaats van toepassing is vanaf het tijdstip waarop de verandering intreedt. Volgens het hof is Nederlands recht van toepassing op de verzochte alimentatie. Het hof motiveert dit als volgt:

‘5.18 (...) Bij beschikking van de IND van 3 juli 2023 is de verblijfsvergunning van de vrouw per 24 februari 2023 ingetrokken. (...) Naar het oordeel van het hof heeft de man zijn stelling dat de vrouw ook gedurende de overige door hem genoemde periodes in Marokko heeft verbleven, tegenover de betwisting door de vrouw, niet voldoende onderbouwd, zodat aan deze stelling wordt voorbijgegaan. De vrouw heeft ter zitting in hoger beroep verklaard dat zij momenteel in Nederland verblijft en dat zij de intentie heeft om haar leven in Nederland voort te zetten. Uit de door de vrouw overgelegde stukken met betrekking tot de door haar gevoerde juridische procedures kan worden opgemaakt dat zij tracht te bewerkstelligen dat

haar (alsnog) een vergunning voor verblijf in Nederland wordt verleend. Op dit moment bestaat geen concreet vooruitzicht op vertrek van de vrouw uit Nederland. Gelet op al deze omstandigheden in onderlinge samenhang bezien, is het hof van oordeel dat de vrouw voldoende heeft onderbouwd dat zij haar gewone verblijfplaats in Nederland heeft gehad en dat deze niet is veranderd naar Marokko (artikel 3 lid 2 van het Alimentatieprotocol). Dat de vrouw van januari 2023 tot april 2023 in Marokko is geweest en dat zij thans in de BRP slechts een briefadres heeft, zoals de man nog heeft benadrukt, acht het hof in het licht van de voorgaande omstandigheden niet zwaarwegend genoeg om tot een ander oordeel te komen. Dit leidt ertoe dat Nederlands recht van toepassing is op het alimentatieverzoek.'

De behoefte van de vrouw is tussen partijen niet in geschil. Vervolgens beoordeelt het hof of en, zo ja, in hoeverre de vrouw in haar eigen levensonderhoud kan voorzien:

'Behoeftigheid

5.20 (...) Vaststaat dat de vrouw niet beschikt over een vergunning voor verblijf in Nederland, waardoor het haar niet is toegestaan om in dit land te werken. Het ligt op de weg van de vrouw om haar verdien capaciteit zo goed mogelijk te benutten, zo niet in Nederland, dan in Marokko. Het hof volgt de man in zijn stelling dat de vrouw een verdien capaciteit heeft ter hoogte van (tenminste) het wettelijk minimumloon (inclusief vakantietoeslag van 8%). (...) Van de vrouw kan worden verwacht dat zij in Marokko inkomsten uit arbeid zal verwerven ter hoogte van een bedrag dat – zij het gecorrigeerd voor het welstandspeil in Marokko – overeenstemt met het minimumloon, indien mocht blijken dat zij niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning in Nederland. De vrouw heeft onvoldoende onderbouwd dat zij niet volledig in haar behoefte kan voorzien, mede gelet op het verweer van de man dat de vrouw, die op dit moment 36 jaar is, hoogopgeleid is, meerdere talen (...) spreekt en voorafgaand aan het huwelijk van partijen werkervaring in Marokko heeft opgedaan, zoals ook blijkt uit het door de man (...) overgelegde curriculum vitae van de vrouw. (...)'

Omdat de vrouw geacht wordt in haar eigen levensonderhoud te kunnen voorzien, wordt het verzoek om partneralimentatie afgewezen.

Subonderdeel 1.1 voert aan dat het oordeel van het hof dat van de vrouw verwacht mag worden dat zij haar verdien capaciteit gebruikt door in Marokko inkomen te genereren, innerlijk tegenstrijdig is met de overwegingen dat zij feitelijk in Nederland verblijft, voorlopig ook in Nederland mag blijven en dat op dit moment geen concreet vooruitzicht bestaat op haar vertrek uit Nederland.

Subonderdeel 1.2 betoogt dat het oordeel van het hof over de behoeftigheid van de vrouw onbegrijpelijk is, omdat het hof een leemte laat bestaan voor de situatie dat zij in Nederland

verblijft. Zolang de vrouw in Nederland verblijft, kan zij haar verdien capaciteit niet in Marokko benutten en is zij behoeftig, ook omdat vaststaat dat zij niet in Nederland mag werken. Het hof gaat ervan uit dat de vrouw pas inkomsten in Marokko zal gaan verwerven indien zou blijken dat zij niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning in Nederland.

De advocaat-generaal (A-G) meent dat deze klachten terecht zijn voorgesteld. In cassatie geldt als onbestreden uitgangspunt dat de partneralimentatie op grond van artikel 3 lid 1 Haags Alimentatieprotocol wordt beheerst door Nederlands recht, omdat de vrouw haar gewone verblijfplaats in Nederland heeft. Het hof heeft de behoefte van de vrouw vastgesteld (volgens de hofnorm) naar Nederlands recht. Vast staat dat de vrouw niet beschikt over een verblijfsvergunning in Nederland, waardoor het haar niet is toegestaan om in Nederland te werken. Tegen deze achtergrond kan de A-G het oordeel van het hof dat het op de weg van de vrouw ligt om haar verdien capaciteit zo goed mogelijk te benutten, zo niet in Nederland, dan in Marokko, niet goed volgen. Dit oordeel is onbegrijpelijk aangezien de vrouw niet in Nederland mag werken en, naar het hof heeft vastgesteld, op dit moment geen concreet vooruitzicht bestaat op vertrek van de vrouw uit Nederland. Nu het uitgangspunt is dat de gewone verblijfplaats van de vrouw in Nederland is en op dit moment geen concreet vooruitzicht bestaat op haar vertrek uit Nederland, had het hof de verdien capaciteit van de vrouw (uitsluitend) met het oog op die situatie moeten vaststellen. Door van de vrouw te verlangen dat zij in Marokko inkomsten uit arbeid verwerft, indien mocht blijken dat zij niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning in Nederland, heeft het hof miskend dat op de verzochte partneralimentatie moet worden beslist voor de (huidige) situatie waarbij de vrouw haar gewone verblijfplaats in Nederland heeft en niet voor een eventuele toekomstige situatie waarbij de vrouw haar gewone verblijfplaats in Marokko zou hebben. Indien mocht blijken dat de vrouw op enig moment haar gewone verblijfplaats naar Marokko heeft verplaatst, zal op grond van artikel 3 Haags Alimentatieprotocol met toepassing van Marokkaans recht de verdien capaciteit van de vrouw voor die (nieuwe) situatie bepaald moeten worden. Die situatie lag echter niet voor aan het hof.

Subonderdeel 1.3 betoogt dat, voor zover het oordeel van het hof over de behoeftigheid is gebaseerd op de overweging dat van de vrouw kan worden verwacht dat zij in Marokko inkomsten uit arbeid zal verwerven ter hoogte van het bedrag dat overeenstemt met het minimumloon (gecorrigeerd voor het welstandspeil in Marokko), zodat zij in haar behoefte kan voorzien, dat oordeel onbegrijpelijk is. Het hof heeft immers niet geoordeeld wat de behoefte van de vrouw zou zijn indien zij in Marokko zou moeten verblijven, omdat zij niet voor een verblijfsvergunning in Nederland in aanmerking zou komen. Het hof heeft de behoefte naar Nederlandse maatstaven vastgesteld en niet vastgesteld wat de behoefte zou zijn indien de vrouw in Marokko zou verblijven.

De klacht faalt. Gelet op de gewone verblijfplaats van de vrouw in Nederland en in aanmerking genomen dat op dit moment geen concreet vooruitzicht bestaat op haar vertrek uit Nederland, heeft het hof met toepassing van Nederlands recht de behoefte van de vrouw vastgesteld voor de huidige situatie waarin zij zich bevindt. Aan het hof lag niet voor de situatie waarbij de vrouw haar gewone verblijfplaats in Marokko heeft, zodat de bepaling van de behoefte voor die situatie (op grond van art. 3 Haags Alimentatieprotocol) naar Marokkaans recht achterwege kon blijven.

Conclusie

De conclusie strekt tot vernietiging en verwijzing.

Instantie: Parket bij de Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-02-2026

ECLI: ECLI:NL:PHR:2026:171

Zaaknummer: 25/02424

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Toewijzing beroep op artikel 3:194 lid 2 BW (opzettelijk verzwijgen, zoek maken of verborgen houden van een of meer tot de ontbonden huwelijksgemeenschap behorende goederen, waardoor de vrouw haar aandeel in die goederen aan de man heeft verbeurd). Verweer dat man op de hoogte was van het bestaan van het verzwegen goed slaagt niet.

Feiten en omstandigheden

Het huwelijk van partijen is ontbonden in 2025. Tijdens het huwelijk hebben partijen geld en sieraden opgeslagen in een kluis die door de zus en zwager van de vrouw wordt gehuurd. In 2023 is aan de man verlof verleend tot het leggen van conservatoir beslag op de goederen in de kluis. De zus en zwager van de vrouw hebben tegen de man geprocedeerd over de opheffing van het conservatoir beslag.

Verzoeken

De man verzoekt het hof te bepalen dat het tot de gemeenschap behorende contante geldbedrag € 40.000 bedraagt; dat de vrouw haar aandeel in het contante geldbedrag volledig aan de man heeft verbeurd; dat de vrouw de door de man geleden financiële schade dient te vergoeden; en dat de gouden sieraden bij helfte tussen partijen zullen worden verdeeld of aan de vrouw worden toebedeeld onder vergoeding van de helft van de waarde aan de man. Voor alle grieven en verzoeken geldt dat de vrouw verweer voert.

Beoordeling en motivering

Het hof oordeelt ten aanzien van de omvang van het geldbedrag dat de man niet aan zijn stelplicht heeft voldaan, nu hij geen feiten en omstandigheden heeft gesteld die het oordeel kunnen rechtvaardigen dat er in totaal een bedrag van € 40.000 van partijen in de kluis ligt. Daardoor is geen ruimte voor een bewijsopdracht, namelijk het onder ede horen van de vrouw.

Ten aanzien van het beroep op artikel 1:394 lid 2 BW komt het hof tot het oordeel dat het handelen van de vrouw valt onder de reikwijdte van opzettelijk 'verzwijgen' en/of 'verborgen

houden'. Het hof overweegt daartoe dat partijen beiden wisten dat contant geld uit hun gemeenschappelijk vermogen was opgeslagen in de kluis. De man bezat echter geen sleutel en had geen (eigen) toegang. De vrouw heeft eerst uitdrukkelijk ontkend dat zich in de kluis nog contant geld van partijen bevond, en dat het de man bekend was dat het daar ooit wel aanwezige geld was opgegaan aan dagelijks gebruik. Pas na het conservatoir beslag heeft de vrouw erkend dat een aangetroffen bedrag van € 5.000 tot de gemeenschap behoorde. Van twee andere bundels geld stelde de vrouw dat dit geen bestanddelen van de gemeenschap betroffen. Pas in 2024 heeft de vrouw gesteld dat het inderdaad om een totaalbedrag van € 30.000 ging. De vrouw heeft voor deze gewijzigde opstelling geen verklaring gegeven en heeft nagelaten zelf stappen te zetten die tot openheid zouden hebben geleid over de omvang van de te verdelen gemeenschap. Gezien het doel van artikel 3:194 lid 2 BW om oneerlijk gedrag van de deelgenoten tegenover elkaar te ontmoedigen alsook het feit dat deelgenoten in hoge mate van elkaar afhankelijk zijn inzake de juistheid en volledigheid van de over en weer door hen verschaft inlichtingen omtrent het bestaan van gemeenschapsgoederen, leidt volgens het hof 'ieder verzwijgen, zoek maken of verborgen houden' van de te verdelen vermogensbestanddelen tot toepasselijkheid van de sanctie van artikel 3:194 lid 2 BW. Volgens het hof vereist artikel 3:194 lid 2 BW niet dat de deelgenoot aan wie het aandeel wordt verbeurd met het bestaan van het verzwegen goed compleet onbekend moet zijn. Het geldt juist onder omstandigheden als hier gegeven, waarbij ten aanzien van goederen waarvan de andere deelgenoot het bestaan tot op zekere hoogte kent, maar het goed niet in zijn macht heeft en de precieze omvang niet kan kennen.

Wat betreft de vergoeding van de door de man gestelde financiële schade oordeelt het hof dat alleen de schade door het opleggen van conservatoir beslag moet worden vergoed. Zijn gemaakte kosten voor verweer in de zaak tegen de zus en zwager is de vrouw niet aan te rekenen. Voor de man bestond geen noodzaak het conservatoir beslag op de gehele inhoud van de kluis voort te laten duren nadat de inhoud bekend was geworden en door maritaal conservatoir beslag te laten leggen op de inhoud van de kluis – in plaats van (maritaal) derdenbeslag – is aan de zus van de vrouw en zwager rechtsbescherming onthouden.

Het hof is tot slot van oordeel dat partijen een bindende afspraak hebben gemaakt over het niet verdelen en aan de kinderen schenken van de sieraden. Dat de man bij nader inzien minder gelukkig is met de door hem gemaakte afspraak is onvoldoende om tot ontbinding van de afspraak te komen.

Conclusie

Het hof bekrachtigt de beschikking van de rechtbank voor zover aan het oordeel van het hof onderworpen, met uitzondering van het oordeel ten aanzien van artikel 3:194 lid 2 BW en

vernietigt het dictum van de bestreden beschikking op onderdeel 3.9 en bepaalt dat de vrouw haar aandeel in het contante geldbedrag van € 30.350 volledig aan de man heeft verbeurd, en dat de vrouw dit bedrag van € 30.350 volledig aan de man dient te betalen.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 17-02-2026

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2026:367

Zaaknummer: 200.354.234/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoek van moeder om de BEM-clausule op de bankrekeningen van haar zonen tot 21 jaar (in plaats van 18 jaar) in stand te houden toegewezen. Niet in belang van de zonen dat zij op relatief jonge leeftijd van 18 jaar al over een saldo van bijna € 40.000 kunnen beschikken.

Feiten en omstandigheden

Bij beschikking van de kantonrechter zijn bedragen die aan de drie minderjarigen toekwamen vanuit een nalatenschap gestort op een bankrekening met een BEM-clausule.

Verzoek

De moeder verzoekt de BEM-clausule in stand te houden tot de minderjarigen 21 jaar zijn. De minderjarigen hebben ingestemd met dit verzoek.

Beoordeling en motivering

De kantonrechter oordeelt dat het verzoek wordt toegewezen. De rechter komt tot dit oordeel omdat het gaat om een bedrag van bijna € 40.000. Het is niet in het belang van de minderjarigen dat zij op de relatief jonge leeftijd van 18 jaar al zonder enige belemmering over dit bedrag kunnen beschikken. Dit hebben de minderjarigen en de moeder ter zitting zelf ook bevestigd.

Conclusie

De kantonrechter staat het verzoek toe en verleent de gevraagde machtiging.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 27-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:15649

Zaaknummer: 11755526 VZ VERZ 25-4464

Rechters: C.J. Frikkee

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De gecertificeerde instelling (GI) verzoekt op basis van de geschillenregeling van artikel 1:262b BW om toestemming voor de inzet van Video Interactie Begeleiding (VIB). De kinderrechter is van oordeel dat de GI deze jeugdhulp gelet op artikel 7.3.4 lid 1 Jeugdwet zonder toestemming van de betrokkenen kan inzetten. Dat geldt ook voor het maken van video-opnames van de minderjarige als onderdeel van deze jeugdhulp.

Feiten en omstandigheden

De ouders hebben samen het gezag over de minderjarige. Zij en de minderjarige hebben de Tsjechische nationaliteit. De minderjarige is onder toezicht gesteld en uit huis geplaatst. De GI verzoekt om toestemming voor de inzet van VIB binnen het pleeggezin van de minderjarige.

Beoordeling en motivering

Rechtsmacht en toepasselijk recht

De Nederlandse rechter is bevoegd om kennis te nemen van het verzoek omdat de minderjarige ten tijde van de indiening van het verzoek zijn gewone verblijfplaats in Nederland had (art. 7 Brussel I ter). Omdat de Nederlandse rechter bevoegd is om kennis te nemen van het verzoek is Nederlands recht van toepassing (art. 15 lid 1 Haags Kinderbeschermingsverdrag 1996).

Beoordeling van het geschil

Als er een geschil is over de uitvoering van de ondertoezichtstelling, kunnen bepaalde betrokkenen de kinderrechter om een beslissing vragen. De kinderrechter neemt dan een beslissing die hij in het belang van het kind wenselijk vindt (art. 1:262b BW).

Het geschil gaat over de inzet van VIB in het pleeggezin van de minderjarige. De video-opnames van de minderjarige en de pleegouders worden gebruikt om te analyseren hoe de interactie tussen hen verloopt en welke ondersteuning zij nodig hebben. De GI wil dat de

kinderrechter toestemming geeft voor de inzet van de VIB, omdat het niet lukt om toestemming van de moeder te krijgen. De vader heeft wel toestemming gegeven. De kinderrechter acht de inzet van VIB in het belang van de minderjarige wenselijk, omdat dit een manier is om de juiste ondersteuning voor hem en de pleegouders in te kunnen zetten. De vraag is echter of de GI wel toestemming nodig heeft van de kinderrechter om de VIB in te zetten. De kinderrechter is van oordeel dat dit niet het geval is. De kinderrechter legt uit waarom. VIB is te kwalificeren als jeugdhulp in de zin van de Jeugdwet. Voor de inzet van jeugdhulp in het kader van een kinderschermingsmaatregel is geen toestemming van de betrokkenen vereist (art. 7.3.4 lid 1 Jeugdwet). De GI kan die jeugdhulp dus inzetten zonder toestemming van de gezaghebbende ouders (of vervangende toestemming van de kinderrechter). Dat het maken van video-opnames van de minderjarige onderdeel uitmaakt van de jeugdhulp maakt dit niet anders. Die opnames zijn een noodzakelijk onderdeel van de VIB. De jeugdhulpaanbieder heeft dus een gerechtvaardigd belang om die opnames te maken. De kinderrechter ziet ook geen redenen om aan te nemen dat de privacybelangen van de minderjarige tot een andere uitkomst moeten leiden. Deze worden namelijk niet geschaad door het maken van de opnames, gelet op het doel waarmee deze worden gemaakt en de wijze waarop deze zullen worden gebruikt. Het voorgaande betekent dat de GI de VIB zonder toestemming van gezaghebbende ouders kan inzetten en daarom geen belang heeft bij een beslissing van de kinderrechter. De kinderrechter zal het verzoek daarom afwijzen.

Conclusie

De kinderrechter wijst het verzoek af.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 31-12-2025

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2025:8933

Zaaknummer: C/01/420598 / JE RK 25-1476

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Beëindiging gezamenlijk gezag. Elk contact tussen de vader en de moeder vormt een risico tot escalatie. De vader wil ook geen contact met de moeder en is onbereikbaar voor de hulpverlening. Het contact tussen de minderjarige en de vader is inmiddels twee jaar verbroken.

Feiten en omstandigheden

Partijen, die een affectieve relatie met elkaar hebben gehad, zijn gezamenlijk belast met het gezag over hun kind. De minderjarige is onder toezicht gesteld en uit huis geplaatst. De moeder verzoekt te bepalen dat het gezag over de minderjarige aan haar toekomt.

Beoordeling en motivering

De rechtbank kan het gezamenlijk gezag beëindigen en een van de ouders met het gezag over een kind belasten, als er een onaanvaardbaar risico is dat het kind klem of verloren zou raken tussen de ouders en niet te verwachten is dat hierin binnen afzienbare tijd voldoende verbetering komt of als dit anderszins in het belang van het kind noodzakelijk is. Voor gezamenlijk gezag is vereist dat de ouders daadwerkelijk in staat zijn tot een behoorlijk overleg ter zake en dat zij beslissingen van enig belang over hun kind in gezamenlijk overleg kunnen nemen, of in ieder geval in staat zijn afspraken te maken over situaties die zich rond het kind kunnen voordoen, zodanig dat het kind niet klem of verloren raakt tussen de ouders. De rechtbank stelt voorop dat het uitgangspunt van de wet is dat ouders in beginsel gezamenlijk het gezag over hun minderjarige kind uitoefenen. Er kunnen zich echter situaties voordoen waarin het noodzakelijk is dat slechts een van de ouders na het uiteengaan het ouderlijk gezag uitoefent.

In dit geval ziet de rechtbank voldoende grond om van voornoemd wettelijk uitgangspunt af te wijken. Zoals de gecertificeerde instelling (GI) aangeeft, heeft de minderjarige moeite met het vertrouwen in anderen (de vader), heeft zij hechtingsproblemen en heeft zij in dit verband behoefte aan therapie. De Raad voor de Kinderbescherming (de Raad) geeft aan dat de minderjarige vanwege haar kwetsbaarheid zeer gevoelig is voor onrust tussen partijen. Uit de stukken en hetgeen naar voren is gebracht op de zitting blijkt dat er in de afgelopen jaren veel

hulpverlening is ingezet om de onrustige en verstoorde verstandhouding tussen partijen te verbeteren. De GI, de Raad, de hulpverlening, de pleegouders en de moeder geven aan dat het niet mogelijk is om constructief met de vader te overleggen en de samenwerking met hem aan te gaan. Dit leidt namelijk tot escalaties. Vanwege het gedrag van de vader is zijn contact met de minderjarige ook al meer dan twee jaar gestopt. De vader heeft zich er niet voor ingezet om de schriftelijke aanwijzing van de GI over het contactherstel met de minderjarige op te volgen en de minderjarige wil nu geen contact meer met hem. De vader houdt vast aan zijn wantrouwen richting de hulpverlening en aan zijn overtuiging dat de moeder en de pleegouders negatief over hem spreken tegenover de minderjarige. Daardoor is hij onbereikbaar voor de hulpverlening en wil hij geen contact met de moeder. Tijdens de zitting is niet gebleken dat hierin binnen afzienbare tijd verandering komt. De rechtbank is daarom van oordeel dat het voor partijen praktisch onmogelijk is geworden om het gezamenlijk gezag uit te oefenen. Het is gebleken dat ieder contact tussen partijen een risico vormt tot een escalatie, zodat het niet in het belang van de minderjarige is dat partijen gezamenlijk belast blijven met het gezag over haar. Bovendien is de vader vanwege het gebrek aan contact onvoldoende op de hoogte van hoe het met de minderjarige gaat, zodat hij onvoldoende kan beoordelen wat in haar belang is. De rechtbank wijst het verzoek van de moeder daarom toe.

Conclusie

De rechtbank bepaalt dat het gezamenlijk gezag van partijen over de minderjarige wordt beëindigd en dat de moeder alleen het gezag over de minderjarige toekomt.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 19-12-2025

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2025:15918

Zaaknummer: C/15/366676 / FA RK 25-3135

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vrouw draagt vlak voor het einde van haar affectieve relatie met man € 7.000 bij aan de woning van de man en krijgt dit bij scheiding niet terug wegens gebrek aan grondslag voor de vordering.

Feiten en omstandigheden

Partijen hebben een affectieve relatie gehad en zijn de ouders van twee kinderen. De vrouw heeft vlak voor het einde van de relatie € 7.000 overgemaakt naar de man. De man heeft dit bedrag gebruikt voor de aankoop van zijn woning. Zonder dit bedrag was de man niet in staat de financiering van de woning rond te krijgen. De man is na beëindiging van de relatie alleen in de woning gaan wonen.

Grieven

De vrouw vordert terugbetaling van de € 7.000 door de man. De rechtbank heeft deze vordering toegewezen.

In hoger beroep vordert de man vernietiging van het vonnis van de rechtbank en afwijzing van de vordering van de vrouw. De vrouw vordert het bestreden vonnis te bekrachtigen.

Beoordeling en motivering

In eerste aanleg heeft de vrouw primair gesteld dat zij voor de € 7.000 samen met de man een geldleningsovereenkomst op haar computer heeft gesloten en dat deze digitaal is ondertekend. De man betwist dit en voert aan dat zijn handtekening onder deze tekst is vervalst. De kantonrechter heeft geoordeeld dat niet vast is komen te staan dat sprake is van een lening van de vrouw aan de man.

In hoger beroep stelt de man dat de vordering van de vrouw afgewezen had moeten worden omdat de vrouw de waarheidsplicht van artikel 21 Rv geschonden heeft. Deze grief slaagt niet. Het feit dat de kantonrechter geen bewijskracht toekent aan de overgelegde uitdraai van de leningsovereenkomst, brengt niet automatisch met zich dat in rechte vast is komen te staan dat de overgelegde uitdraai is vervalst. Het hof kan – gelet op de gemotiveerde betwisting daarvan door de vrouw – niet vaststellen dat de in het geding gebrachte leningsovereenkomst

valselijk is opgemaakt en de handtekening buiten medeweten van de man onder het door de vrouw overgelegde document is geplaatst.

De kantonrechter heeft de vordering van de vrouw toegewezen met de overweging dat de man wisselende standpunten inneemt over de reden waarom de vrouw hem het geld heeft gegeven, en dat onvoldoende blijkt dat de vrouw het geld heeft geschonken. Zelfs als het een schenking zou zijn, had de man moeten begrijpen dat deze is gedaan onder de voorwaarde dat de relatie bestendig zou zijn geworden, hetgeen niet het geval is, aldus de kantonrechter. De man stelt dat hij geen wisselende standpunten heeft ingenomen. Deze grief slaagt. Uit de overgelegde stukken blijkt niet dat dit het geval is. Dit brengt mee dat het hof de zaak inhoudelijk zal beoordelen.

Voor toewijzing van een vordering uit onverschuldigde betaling ex artikel 6:203 BW is vereist dat er zonder rechtsgrond een betaling heeft plaatsgevonden. De vrouw moet als eisende partij feiten en omstandigheden stellen, en zo nodig bewijzen, waaruit blijkt dat er een rechtsgrond ontbreekt. Dit is niet veranderd door de stelling van de man, in het kader van zijn betwisting, dat sprake is van een schenking. Niet ter discussie staat dat de man de woning niet kon kopen zonder het bedrag van € 7.000 te krijgen en dat hij dit bedrag heeft gestoken in de aanschaf van de woning. De vrouw heeft de man het bedrag bewust gegeven voor de aankoop van de woning, terwijl duidelijk was dat de man dit niet zomaar zou kunnen terugbetalen, en zonder dat het hof kan vaststellen dat partijen afspraken hebben gemaakt over een eventuele terugbetaling daarvan of dat de verstrekking van het bedrag onder voorwaarden zou zijn gedaan. Naar het oordeel van het hof kan uit hetgeen door de vrouw is aangevoerd niet de conclusie worden getrokken dat de man had moeten begrijpen dat hij bij beëindiging van de relatie het geldbedrag zou moeten terugbetalen. Dat sprake was van een voorwaardelijke schenking, kan dan ook niet worden vastgesteld.

Beslissing

Het hof vernietigt het bestreden vonnis en wijst de vordering van de vrouw van € 7.000 af.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 04-11-2025

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2025:2861

Zaaknummer: 200.350.440/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Geschil over verdeling van een vof bij echtscheiding kwalificeert niet als nevenvoorziening (art. 827 lid 1 Rv).

Feiten en omstandigheden

Deze zaak gaat over een echtscheiding van partijen met nevenvoorzieningen. Partijen zijn in 2024 gescheiden. Tijdens het huwelijk waren partijen medevennoot van een vof. In 2023 is de vrouw als vennoot van de vof uitgetreden.

Grieven

Partijen zijn in geschil over de verdeling van de vof. De discussie ziet op de waarde van de vof en de verkoop van een garagebox die al dan niet in de vof valt.

Beoordeling en motivering

De vof is een bijzondere gemeenschap en heeft een afgescheiden vermogen, een vermogen dat dus losstaat van het privévermogen van de vennoten van die vof. Het afgescheiden vermogen omvat alle ingebrachte goederen en schulden van de vof. De garagebox behoort tot dit vennootschappelijk vermogen, gelet op de ingebrachte koopovereenkomst waaruit blijkt dat aan de vof geleverd is.

Het hof is van oordeel dat de verzoeken van partijen die betrekking hebben op de waarde van het vennootschappelijk vermogen geen nevenvoorziening zijn als bedoeld in artikel 827 lid 1 Rv. Het hof overweegt daartoe dat inmiddels is gebleken dat, naast de uittreding van de vrouw als medevennoot en de toetreding van de schoonzus van de man als medevennoot, de vof is ontbonden en opgehouden te bestaan. Die uittreding, toetreding en ontbinding alsmede de fiscale en financiële consequenties daarvan liggen niet aan het hof voor en zijn ook niet in de processtukken naar voren gebracht. Het hof acht de verzoeken van partijen strekkende tot de vaststelling van de hoogte en de verdeling van het vennootschappelijk vermogen van de vof, althans de vaststelling van het aandeel van de vrouw in dat vennootschappelijk vermogen, daarmee onvoldoende onderbouwd en dermate complex en dus niet van eenvoudige aard, dat de behandeling van die verzoeken de procedure aanzienlijk zullen vertragen. Het hof is dan

ook van oordeel dat de onderhavige echtscheidingsprocedure zich er niet toe leent om die verzoeken te behandelen.

Beslissing

Het hof bekrachtigt de bestreden beschikking en wijst het meer of anders verzochte af.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 24-12-2025

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2025:2863

Zaaknummer: 200.350.270/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Beschikking tot adoptie door de duomoeder blijft in hoger beroep in stand, gezien het belang van het kind bij duidelijkheid over zijn ontstaansgeschiedenis en de door de wetgever beoogde gelijkstelling van de vrouwelijke partner aan de mannelijke partner van een biologische moeder.

Feiten en omstandigheden

De moeder en de duomoeder hebben vanaf mei 2021 tot eind 2024 een relatie met elkaar gehad. Vanaf april 2022 tot eind 2024 hebben zij samengewoond.

De moeder is in 2024 bevallen van de minderjarige. De zwangerschap van de moeder is tot stand gekomen door middel van kunstmatige donorbevruchting. De identiteit van de donor is onbekend. Dit bevruchtingstraject zijn de moeder en de duomoeder bewust samen aangegaan.

De duomoeder heeft op 29 mei 2024 aan de rechtbank Noord-Nederland verzocht om adoptie van het toen nog ongebooren kind. In het verzoekschrift wordt de moeder als belanghebbende benoemd en is vermeld dat de duomoeder en de moeder dezelfde advocaat hebben. De duomoeder was aanwezig bij de geboorte en partijen hebben in de periode daarna gezamenlijk in gezinsverband voor het kind gezorgd. Na de geboorte van het kind is op 6 december 2024 door de rechtbank Noord-Nederland de adoptie door de duomoeder uitgesproken.

Na de beëindiging van de relatie is er door de moeder begeleide omgang voor de minderjarige en de duomoeder opgestart voor een keer per twee weken gedurende twee uur. Dat verloopt goed.

De moeder verzoekt in hoger beroep vernietiging van de adoptiebeschikking, omdat de omstandigheden dusdanig zijn gewijzigd dat de adoptie niet langer in het belang van het kind is.

Beoordeling en motivering

Het verzoek tot adoptie moet worden getoetst aan de voorwaarden die zijn opgenomen in de artikelen 1:227 en 1:228 BW.

De rechtbank overweegt ten aanzien van artikel 1:227 lid 4 BW dat, als het kind geboren is, zoals in dit geval, binnen de relatie van de adoptant en de ouder, door kunstmatige donorbevruchting van een onbekende donor, een verzoek om adoptie wordt toegewezen, tenzij de adoptie kennelijk niet in het belang van het kind is of niet is voldaan aan de voorwaarden van artikel 1:228 BW.

Het hof stelt vast dat aan alle voorwaarden van artikel 1:228 BW is voldaan, met uitzondering van de voorwaarde onder f. Op grond van lid 3 van artikel 1:228 BW geldt deze voorwaarde echter niet omdat de minderjarige is geboren binnen de relatie van de moeder met de duomoeder, zijnde een levensgezel van gelijk geslacht.

Het hof oordeelt vervolgens over de vraag of de adoptie kennelijk niet in het belang van de minderjarige is. Daarvoor geeft het hof allereerst aan dat voor de vrouwelijke partner van de biologische moeder sinds 2009 niet meer de voorwaarde geldt van drie aaneengesloten jaren van samenleving noch de voorwaarde van een jaar voorafgaande verzorging en opvoeding van het kind. Hierdoor kan de vrouwelijke partner van de biologische moeder direct juridisch ouder worden en kan de adoptie al voor de geboorte van het kind worden verzocht.

De moeder en de duomoeder hebben beiden de geboorte van het kind gewenst en zij wilden hem beiden verzorgen en opvoeden. Voor de geboorte van de minderjarige was er *intended family life* tussen de minderjarige en de duomoeder en na zijn geboorte daadwerkelijk *family life* tussen hen. De minderjarige heeft voor zijn ontwikkeling en identiteitsvorming belang bij kennis over en vastlegging van zijn ontstaansgeschiedenis.

Gezien de feitelijke gang van zaken rondom de geboorte van het kind, het belang van het kind bij duidelijkheid hierover en de bedoeling van de wetgever om de positie van een vrouwelijke partner zoveel mogelijk gelijk te stellen aan die van een mannelijke partner van de biologische moeder (waarbij de afstammingsband tussen een vader en een kind bij het einde van de relatie ook niet wordt verbroken), oordeelt het hof dat de rechtbank het verzoek tot adoptie op goede gronden heeft toegewezen.

Conclusie

De argumenten die de moeder in hoger beroep tegen de adoptie heeft aangevoerd, zijn niet toereikend om te oordelen dat de adoptie door de duomoeder kennelijk niet in het belang van de minderjarige is. Het hof bekrachtigt daarom de bestreden beschikking.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 05-02-2026

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:678

Zaaknummer: 200.350.988/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Pensioenverweer van de vrouw slaagt, waardoor echtscheidingsverzoek van de man (thans) niet toegewezen wordt. Artikel 1:153 BW.

Feiten en omstandigheden

De vrouw voert een pensioenverweer in de zin van artikel 1:153 lid 1 BW tegen de door de man verzochte echtscheiding.

De vrouw heeft berekend dat zij bij vooroverlijden van de man tijdens het huwelijk een partnerpensioen van netto € 4.500 krijgt, dat doorloopt tot haar overlijden. De vrouw heeft voorgerekend dat zij na echtscheiding een partneralimentatie zou ontvangen voor vijf jaar. Als de man in die vijf jaar zou overlijden, ontvangt de vrouw volgens de pensioenregeling van het European Patent Office (EPO) partnerpensioen totdat die vijf jaar zijn afgelopen. Als de man na die vijf jaar overlijdt, ontvangt de vrouw geen partnerpensioen. Volgens de vrouw heeft de man geen voorziening aangeboden die een billijke compensatie inhoudt voor het wegvallen van het recht op partnerpensioen als de echtscheiding zou worden uitgesproken.

De man heeft in het algemeen de juistheid betwist van wat de vrouw ten aanzien van het pensioenverweer heeft aangevoerd. Ook betwist de man dat de vrouw recht zou hebben op partneralimentatie. Verder heeft de man aangevoerd dat de vrouw begunstigde is van twee polissen en dat zij er daardoor bij zijn vooroverlijden niet op achteruit zal gaan.

De vrouw heeft de financiële compensatie die uit deze twee polissen zou voortvloeien, betwist.

De man stelt ook dat de uitzonderingen van artikel 1:153 lid 2 BW van toepassing zijn. Hij stelt ten eerste dat van de vrouw kan worden verwacht dat zij zelf voorzieningen treft, bijvoorbeeld door meer te gaan werken, wanneer het partnerpensioen vermindert of wegvalt. Volgens de vrouw kan zij niet meer werken dan zij op dit moment doet. Ter onderbouwing hiervan heeft zij een verslag van haar behandelend arts overgelegd, waarin staat dat de vrouw door onder meer de gevolgen van borstkanker niet in staat is om meer te werken.

Ten tweede stelt de man dat de duurzame ontwrichting van het huwelijk overwegend aan de vrouw is te wijten, vanwege haar onaangename gedrag op het moment dat de man haar geen financiële concessies wilde doen. De vrouw betwist deze stelling van de man. Zij geeft aan dat partijen geen gelukkig huwelijk hadden en dat zij vanwege huiselijk geweld de echtelijke woning moest verlaten.

Beoordeling en motivering

De rechtbank stelt voorop dat volgens vaste jurisprudentie het pensioenverweer van de vrouw een preliminair verweer is, waarop moet worden beslist voordat eventueel de echtscheiding kan worden uitgesproken. Het pensioenverweer ziet volgens de wetsgeschiedenis van artikel 1:153 BW uitsluitend op nabestaandenpensioen.

De hoogte van het door de vrouw gestelde partnerpensioen is door de man slechts zeer in het algemeen betwist, zodat de rechtbank – bij gebrek van verdere gegevens – uitgaat van de situaties zoals door de vrouw geschetst. De rechtbank voegt daaraan de situatie toe die door de man is aangevoerd, namelijk dat de vrouw geen recht op partneralimentatie zou hebben. In die – door de rechtbank onwaarschijnlijk geachte – situatie zou de vrouw, gelet op het EPO-reglement, in zijn geheel geen partnerpensioen krijgen. In alle gevallen is haar vooruitzicht op partnerpensioen na echtscheiding in ernstige mate verminderd dan wel teloorgegaan in de zin van artikel 1:153 lid 1 BW.

De rechtbank is van oordeel dat het, in het licht van de betwisting door de vrouw, op de weg van de man had gelegen om nader te onderbouwen wat de polissen betekenen voor de vrouw na echtscheiding en bij vooroverlijden van de man. Nu hij dat niet heeft gedaan, gaat de rechtbank niet mee in het betoog dat deze polissen een billijke compensatie bieden in de zin van artikel 1:153 lid 1 BW.

Met betrekking tot het beroep van de man op de uitzonderingen uit artikel 1:153 lid 2 BW overweegt de rechtbank als volgt. Gelet op de gemotiveerde betwisting van de vrouw dat zij niet in staat is meer te werken, heeft de man zijn stelling dat van de vrouw kan worden verwacht dat zij zelf voorzieningen treft, onvoldoende onderbouwd. Artikel 1:153 lid 2 sub a BW is dus niet van toepassing.

De rechtbank gaat ook voorbij aan het betoog van de man dat artikel 1:153 lid 2 sub b BW van toepassing is. Omdat geen van partijen zijn/haar standpunt heeft onderbouwd, ziet de rechtbank geen aanleiding om aan te nemen dat het aan de vrouw te wijten is dat het huwelijk duurzaam is ontwracht.

Conclusie

De rechtbank concludeert dat de man de echtscheiding heeft verzocht, dat als gevolg van de verzochte echtscheiding een bestaand vooruitzicht op uitkeringen aan de vrouw na vooroverlijden van man zou teloorgaan of in ernstige mate zou verminderen en dat de man hier geen billijke voorzieningen voor heeft getroffen. Het pensioenverweer van de vrouw slaagt. De rechtbank wijst daarom het verzoek van de man tot echtscheiding af.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 07-01-2026

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2026:2163

Zaaknummer: C/09/651505

Wetsartikelen: